

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

24 Φεβρουαρίου 2008
Κυριακή τοῦ Ἀσώτου (Λουκᾶ 15, 11-32)

«Πόσοι μίσθιοι τοῦ πατρός μου περισεύσουσιν ἄρτων,
ἐγὼ δὲ λιμῶ ἀπόλλυμαι... Ἀναστὰς πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα».

Τοῦ ασώτου ἐπεκράτησε, ἀδελφοί, νὰ ὀνομάζεται ἡ σημερινὴ Κυριακὴ. Καὶ τοῦτο ἐπειδὴ διαβάζεται στὶς ἐκκλησίαις μας ἡ γνωστὴ εὐαγγελικὴ περικοπή, ποὺ ἀναφέρεται στὴ θλιβερὴ καὶ ὀλέθρια πτώση ἐκείνου τοῦ παιδιοῦ ποὺ ξεστράτησε ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ, δρόμο τιμῆς, ἀρετῆς καὶ ἠθικῆς. Καὶ ἔτσι βυθίστηκε στὴν ζωὴ τῆς ἀσωτείας, τῆς αἰσχροῦς ἀμαρτίας. Καὶ κατήντησε ἀπὸ ἀρχοντόπουλο χοιροβοσκὸς πειναλὸς, κοκκαλιάρης, καὶ ζυπόλητος, ἀληθινὰ ἀξιοθρήνητος./p>

Δυστυχισμένο παιδί. Ζήτησες τὴν χαρὰ καὶ βρῆκες τὸν πόνο. Ὀνειρευόσουν τὴν εὐτυχία καὶ ἀγκάλιασες τὴ δυστυχία. Πῆρες τὰ χαρίσματα ἀπὸ τὸν πατέρα καὶ τὰ πέταξες στὸ βοῦρκο. Ἦσουνα στὸ σπίτι καὶ ποθοῦσε νὰ φύγεις μακριά. Ἔφυγες μακριὰ καὶ ποθοῦσες νὰ γυρίσεις στὸ σπίτι σου. Ἄλλοτε σὲ ζήλευαν οἱ δοῦλοι. Τώρα ζηλεύεις ἐσὺ τοὺς δούλους. Ἦσουνα ἀρχοντόπουλο καὶ ἐγίνες χοιροβοσκός. Ἦσουν πορφυροντυμένος καὶ ἐγίνες κουρελιάρης. Ἦσουν γνήσιος γυιὸς καὶ ἐγίνες ἀποστάτης. Ἦσουν ἅγιος καὶ ἐγίνες ἄσωτος. Ἦσουν χορτᾶτος καὶ τώρα μὲ κόπο ἀναζητεῖς πεινασμένος λίγα ζυλοκέρατα. Κυνήγησες τὴν δόξα καὶ βρῆκες ἀτιμία. Ζήτησες περισσότερα καὶ ἔχασες τὰ πάντα.

Εὐτυχῶς δὲν ἔχασες τὴν ἐλπίδα, τὴν νοσταλγία, τὴν ἐπιστροφή καὶ ἔλεγες: Πόσοι ὑπηρέτες τοῦ πατέρα μου τρῶνε καὶ χορταίνουν καὶ ἐγὼ ὁ γυιὸς του πεθαίνω ἀπὸ τὴν πείνα; Ὡ πατέρα «ἐμακρύνθην ἀπὸ σοῦ. Μὴ ἐγκαταλίπης με μηδὲ ἀχρεῖον δείξης τῆς Βασιλείας Σου. Ἔπεσα μὲ τὴν θέλησή μου, ἀπὸ ἐπιλογή μου, στὴν ἀμαρτία. Τώρα ὅμως ἀφυπνίζομαι ἀπὸ τὸν ἠθικὸ λήθαργο, ἐπιστρέφω κοντά σου καὶ φωνάζω μὲ ὅλη τὴν δύναμη τῆς ταλαιπωρημένης ὑπάρξεώς μου· Πάτερ ἀγαθὲ δὲν εἶμαι πλέον ἄξιος νὰ ὀνομάζωμαι παιδί σου. Δὲν ἔχω τὴν ἀξίωση οὔτε ὡς δοῦλος σου νὰ προσληθῶ. Γιατί οἱ δοῦλοι σου μένουν στὸ σπίτι, ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι ἀνάξιος νὰ μένω σὲ αὐτό. Ἔργατή σου μισθωτὸ κάνε με, ἂν καὶ δὲν τὸ ἀξίζω. «Ἐξελεξάμην παραριπτεῖσθαι ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ μου μᾶλλον ἢ οἰκεῖν με ἐν σκηνώμασιν ἀμαρτωλῶν» (Ψαλμ. 83ος, στίχ. 11). Δηλαδή προτιμῶ (τώρα) νὰ εἶμαι παραπεταμένος στὸ σπίτι μου καὶ νὰ ἔχω τὴν τελευταία θέση παρὰ νὰ κατοικῶ σὲ σκηνώματα καὶ ἀνάκτορα ἀμαρτωλῶν.

Ἀναστάς λοιπὸν ἦλθε πρὸς τὸν πατέρα του. Καὶ ἐκεῖνος βλέπει «ἔτι μακρὰν αὐτοῦ ἀπέχοντος» ἓνα πειναλέο, γυμνό, ξυπόλητο ποὺ σέρνει ἀργὰ τὰ βήματά του, καὶ ἀναγνωρίζει σὲ αὐτὸν τὸ παιδί του καὶ «εὐσπλαγχνίσθη καὶ δραμῶν ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ κατεφίλει αὐτόν». Φίλημα ἀγάπης καὶ συγχωρήσεως ἔδωκε ὁ πατέρας στὸ παιδί του καὶ ὄχι μόνο· «ἔξενέγκατε τὴν στολὴν τὴν πρώτην καὶ ἐνδύσατέ τον» παραγγέλλει. «Δότε δακτύλιον εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ» καὶ ὑποδήματα στὰ πόδια του· «καὶ τὸν μόνον τὸν σιτευτὸν θύσατε», ἵνα «φαγόντες εὐφρανθῶμεν ὅτι ὁ υἱός μου νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε, ἀπολωλὸς ἦν καὶ εὐρέθη». Ἀδελφοί, καταλάβετε τὸ μεγαλεῖο τῆς θείας εὐσπλαγχνίας; Εὐθὺς σὰν ὁ ἀμαρτωλὸς υἱὸς ἐπιστρέψη, ὁ Θεὸς Πατέρας πρῶτος σπεύδει πρὸς συνάντησή του, τὸν ἀγκαλιάζει, τὸν φιλάει καὶ τὸν ἀποκαθιστᾷ στὴν πρώτη τιμὴ. Τοῦ δίνει δακτυλίδι στὸ χέρι καὶ ὑποδήματα στὰ πόδια, γιὰ νὰ βαδίζη πλέον στὸ δρόμο τῆς ἀρετῆς. Τὸν δέχεται χωρὶς ἐπιφυλάξεις, χωρὶς ὅρους, χωρὶς κυρώσεις, χωρὶς ἐπιπλήξεις, ἀλλὰ μὲ χαρὲς καὶ γλέντια καὶ χοροὺς «πάλιν τῆς οἰκείας δόξης χαρίζεται τὰ γνωρίσματα καὶ μυστικὴν τοῖς ἄνω ἐπιτελεῖ εὐφροσύνην» (Στιχηρὸ ἀπὸ τὸν ἑσπερινὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Ἀσώτου).

Ἀδελφοί, ἀκροατὲς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Πάντα ὁ ἐρχομὸς τοῦ Τριωδίου καὶ τῆς Μεγάλης Σαρακοστῆς ἀποτελεῖ ἓνα σημαντικὸ γεγονός γιὰ τὸν χριστιανό, μιὰ ἀφορμὴ γιὰ ἐπιστροφή τοῦ ἀνθρώπου στὸν Θεό, μιὰ πορεία πρὸς συνάντησιν μαζί Του. Ἄς φωνάξουμε λοιπὸν τὸ «Ἀναστάς πορεύσομαι πρὸς τὸν Πατέρα» ὅπως ὁ Ἄσωτος, καὶ χωρὶς ἀναβολὴ ἄς πάρουμε τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς. Καὶ τοῦτο γιὰτί μέχρι στιγμῆς ἔχουμε μιμηθεῖ τὸν «ἄσωτο» στὸ πρῶτο μέρος τῆς ζωῆς του, δηλαδὴ στὸ ὅτι ἔχουμε ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ τὸν Θεό. Ζοῦμε στὴν ἐξορία ὅπως ὁ Ἀδάμ. Φορτωμένοι μὲ τὸ βάρος τῶν ἀμαρτιῶν μας, νομίζουμε πὼς δὲν ὑπάρχει σωτηρία καὶ πέφτουμε ἴσως σὲ ἀπόγνωση. Μπροστὰ μας ὅμως βλέπουμε δυὸ δρόμους νὰ ἀνοίγωνται. Ἄν ἀκολουθήσουμε τὸν δρόμο τῆς ἀπελπισίας, στὸ τέλος τοῦ δρόμου θὰ βροῦμε στὸ δένδρο κρεμασμένο τὸν Ἰούδα. Ἄν ἀκολουθήσουμε τὸν ἄλλο δρόμο, στὸ τέλος του θὰ μᾶς περιμένει μιὰ πατρικὴ ἀγκαλιά. Ἡ ἀγκαλιὰ τοῦ Θεοῦ Πατέρα. Ὅμως δὲν πρέπει νὰ καθυστεροῦμε ἄλλο. Ἡ ζωὴ δὲν περιμένει.

Ἄς ποῦμε ἀποφασιστικά: «Ἀναστάς πορεύσομαι πρὸς τὸν Πατέρα» καὶ ἄς ἀκολουθήσουμε τὸν δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς. Ὁ δρόμος βέβαια δὲν θὰ εἶναι εὐκόλος. Θὰ χρειασθῆ νὰ κοπιάσουμε, νὰ ματώσουμε. Ἡ πορεία μας θὰ εἶναι ἀνηφορικὴ καὶ θὰ πρέπει νὰ τὴν χαρακτηρίζει ἡ θλίψη γιὰ τὴν ἐξορία μας ἀπὸ τὸν οὐρανό. Γι' αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ ἀποχωρισθοῦμε: ἀπὸ τὴν τεμπελιὰ ποὺ μᾶς κρατᾷ σὲ μιὰ ὀδυνηρὴ παθητικὴ κατάσταση, ποὺ ὀδηγεῖ συνεχῶς πρὸς τὰ κάτω· ἀπὸ τὸν ἐγωκεντρισμό, αὐτὴ τὴ λαθεμένη στάση, ποὺ δὲν μᾶς ἀφήνει νὰ ταπεινωθοῦμε καὶ νὰ φτάσουμε μέχρι τὸ πετραχήλι ἐνὸς πνευματικοῦ· ἀπὸ τὴν ἀργολογία, τὰ πολλὰ καὶ ἄχρηστα σχόλια καὶ λόγια, ποὺ δὲν προσφέρουν τίποτα, ἀλλὰ σκοτώνουν, δηλητηριάζουν καὶ φουντώνουν τὴν δειλία, τὴν ἀργία, τὸν ἐγωκεντρισμό· καὶ

τέλος θὰ πρέπη νὰ μειώσουμε τὶς ἐπιπόλαιες κοινωνικὲς ψυχαγωγίες καὶ τὰ γλέντια ποὺ ὀδήγησαν τὸν ἄσωτο στὴν ἀνυπόφορη μοναξιά καὶ τὴν συντροφιά τῶν χοίρων. Αὐτὲς οἱ συνήθειες πρέπει νὰ ἀποβληθοῦν. Ἀντὶ αὐτῶν ἂς ἀποκτήσουμε συναίσθηση τῆς ἀμαρτωλότητός μας, αὐτογνωσία καὶ σωφροσύνη, ταπείνωση ὅπως ὁ Τελώνης, μετάνοια ὅπως ὁ Ἄσωτος.

Ἡ περίοδος τῆς Μεγάλης Σαρακοστῆς ποὺ ἀνατέλλει μᾶς προσφέρει τὴν εὐκαιρία νὰ ξαναβροῦμε τὸν ἑαυτό μας καὶ τὸ θεῖο προορισμό μας. Ἀρκεῖ νὰ ποῦμε μὲ ἀποφασιστικότητα ὅπως ὁ Ἄσωτος: «Ἀναστὰς πορεύσομαι πρὸς τὸν Πατέρα». «Ἀναστὰς πορεύσομαι πρὸς τὴν Ἀνάστασιν». «Ἀναστὰς πορεύσομαι πρὸς τὴν προσωπική μου Ἀνάσταση». Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Ν. Κ.

[dkpdf-button]